

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce S. S., narozeného, bytem, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 201/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.3.2014, sp.zn. KUSP-16160/2014/DOP/Od, č.j. KUZL-16160/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že Krajský úřad Zlínského kraje rozhodnutím č.j. KUZL-16160/2014, sp.zn. KUSP-16160/2014/DOP/Od ze dne 17.3.2014 zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, Městského úřadu Vizovice, č.j. MUVIZ 1362/2014, sp.zn. D-181/19094/13-OPS/KJ, ze dne 17.1.2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že dne 14.10.2013 v 13:11 hod. v obci Slušovice na nám.

Svobody před MěÚ ve směru jízdu ke kruhovému objezdu při řízení motorového vozidla zn.
..... držel v pravé ruce u pravého ucha černý mobilní přístroj.

Jde tedy o žalobu proti rozhodnutí, v celém rozsahu týkající se viny žalobce jako obviněného, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalobce v dané věci namítá nedostatečné zjištění stavu, kdy správní orgán I. stupně rozhodl ve věci samé bez relevantních důkazů. Správní orgán sice provedl svědecké výpovědi, avšak tyto byly provedeny toliko formálně, správní orgán nekladal svědkům žádné doplňující otázky, svědecké výpovědi jsou zřejmou (zkopírovanou) parafrází úředního záznamu a předně se vztahují k jednání (zřejmě) jiného řidiče, neboť místo spáchání přestupku dle výroku rozhodnutí je v rozporu s místem, kde mělo k přestupku dojít dle těchto svědeckých výpovědí. Ve spise není jiného důkazu, než svědecké výpovědi, tato je však značně nevěrohodná.

Žalobce namítá nezákonnost postupu správního orgánu při výslechu svědka během ústního jednání. Vzhledem k tomu, že správní řád upravuje v ust. § 55 důkaz svědeckou výpověď jen velmi obecně, v daném případě se využívá per analogiam legis zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“).

Správní orgán při výslechu postupoval již od počátku chybně, neboť svědkovi nepoložil otázky, jež jsou dle ust. § 101 odst. 3 obligatorní součástí výslechu svědka - tedy otázky směřující k zjištění jeho případného poměru k obviněnému a tím jeho zájmu na výsledku projednávané věci.

Svědecké výpovědi, jako jediný důkaz, který mohl být užit pro prokázání viny žalobce jako obviněného z přestupku, byly provedeny čistě formálním způsobem, pouze aby správní orgán I. stupně „splnil povinnost“ vyslechnout svědky, přičemž z protokolů o svědeckých výpovědích je již na první pohled zřejmé, že se jedná o pouhou parafrázi úředního záznamu.

Ve výpovědích dále absentují tzv. dialogové části, kterými vyslýchající (tedy správní orgán I. stupně) dalšími otázkami doplní souvislou výpověď např. o detaily, přičemž případné rozpory ve výpovědích týkající se právě těchto doplňujících detailů prokazují nevěrohodnost výpovědi, tedy její irelevanci. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17.6.2011, č.j. 7As 83/2010-- 63, je zkoumání věrohodnosti strážníků na místě: „*Pomineme-li speciální důvody pochyb o nestrannosti jako např. rodinněprávní, kamarádský či jiný užší vztah policisty k účastníkům soudního či správního řízení nebo jiným osobám majícím zájem na jeho výsledku (tyto nevyšly najevo a nejsou ani tvrzeny), lze policistu považovat za nestranného svědka tehdy, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku daného řízení. To např. znamená, že pochybnost o nestrannosti policisty jako svědka může vzniknout tehdy, je-li policista hodnocen, a to přímo nebo nepřímo, skrytě či oficiálně, podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky nebo jiná protiprávní jednání. Je-li tedy chválen či odměňován v případě, že se mu daří zjistit a odhalit vysoký či nadprůměrný počet přestupků, anebo je naopak kritizován či penalizován, nedaří-li se mu to. To pak je důvod ke zkoumání věrohodnosti, pravdivosti a přesvědčivosti jeho svědecké výpovědi.*“

Uvedené doplňující otázky také mohou prokázat skutečnost, že svědek o skutečnosti, o které vypovídá, ve skutečnosti nic neví, a jeho předcházející výpověď nevychází z vnímání vlastními smysly (ust. § 101 odst. 2 trestního řádu - výslech svědka se koná tak, aby poskytl pokud možno úplný a jasný obraz o skutečnostech důležitých pro trestní řízení, které svědek vnímal svými smysly) nýbrž, a právě takováto situace v projednávaném případě nastala, z vyprávění kolegy, případně přečtení úředního záznamu.

Takovýto důkaz, který se jen stěží dá nazvat usvědčujícím, v trestním obvinění v žádném případě nemůže obstát, neboť výslech nebyl proveden podle příslušných ustanovení trestního řádu, tedy byl získán v rozporu se zákonem. Správní orgán I. prvního stupně tedy takovýto důkaz nesměl připustit a v případě, že spáchání přestupku v provozu na pozemních komunikacích, který je obviněnému kladen za vinu, není doloženo jiným způsobem, měl věc s odkazem na § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění a s přihlédnutím k § 51 odst. 1 správního řádu odložit s tím, že důkazní prostředek nebyl získán v souladu s právními předpisy a v daném případě nebyla žádným způsobem prokázána vina žalobce jako obviněného, tedy takovýto stav má stejné procesní důsledky jako prokázaná nevina.

K tomuto žalobce považoval za vhodné připomenout stanovisko NSS (z rozsudku č. j. 7As 83/2010-66): „*V řízení o přestupku se proto nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, se jeví být pravděpodobnou či dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu (in dubio pro reo). Jak již vícekrát zdůraznil NSS „v přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak ji chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní (...).“ (viz rozsudek č. j. 1As 96/2008—115 ze dne 22.1.2009)*

K tomu žalobce dále uváděl, že svědecké výpovědi jsou značně nevěrohodné. Například svědek pprap. P. P. uvedl, že se jednalo o *mobilní telefon, moderního typu, větší asi dotykový*. K tomu žalobce uvádí, že používá mobilní telefon BlackBerry Bold 9000, který dotykový displej nemá. Ostatně, policisté by ani nemohli vidět, jakým typem displeje telefon disponuje, neboť při telefonování je displej přivracen k obličeji telefonisty. Lze proto tvrdit, že policista si nepochybně musel tuto skutečnost „vymyslet“, neboť ji svými smysly nemohl zjistit, když žalobce měl telefon držet v pravé ruce a policista jej měl vidět z pravé strany.

K rozporům ve svědeckých výpovědích dále odkázal na rozsudek NSS, č.j. 7As 102/2010-86): „*Závěr o spáchání přestupku musí být podložen vyhodnocením obsahu o věrohodnosti provedených relevantních důkazů. Stěžovatele lze shledat vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v držení mobilního telefonu v ruce při řízení motorového vozidla jen tehdy, pokud provedené důkazy po jejich vyhodnocení vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že stěžovatel mobilní telefon při řízení motorového vozidla*

držel v ruce. Nebude-li možno provedené relevantní důkazy takto vyhodnotit, zůstane pochybnost, zda stěžovatel při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce mobilní telefon, a v takovém případě jej nelze shledat vinným ze spáchání přestupku.

Stěžovatel a policisté se dále neshodli v tom, zda a z jakého místa jej policisté viděli při tom, jak telefonuje, resp. drží v ruce telefonní přístroj, zda se pak mohli otočit a zastavit jej. Jedná se přitom o klíčovou část skutkového děje a v podstatě jedinou relevantní okolnost, na níž se mělo zjišťování skutkových okolností soustředit. Přitom při sankčním postihu natolik obtížně zachytitelného jednání, jakým je držení mobilního telefonu v ruce řidičem při řízení vozidla, je otázka přesvědčivosti důkazů zpravidla klíčová a vyjma případů, kdy je jednání řidiče zachyceno například fotografií či videozáznamem, většinou založena na hodnocení výpovědí policistů.

Toková výpověď však může být základem pro shledání odpovědnosti řidiče za přestupek zpravidla jen tehdy, je-li její obsah v souladu i s dalšími na této výpovědi nezávisle zjištěnými skutečnostmi. Výpověď policisty by například měla vysokou míru věrohodnosti tehdy, popsal-li by mobilní telefon natolik přesně a konkrétně (typem, barvou, designem apod.), že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem prokazatelně užívaným řidičem v době, kdy řídil vozidlo, a přitom by bylo prokázáno, že policista se nemohl, o to oni nepřímou či následně (např. od svého kolegy nebo sám při kontrole řidiče po jeho zastavení aj.), jinak než právě tím, že řidiče viděl za jízdy telefon držet, dozvědět, jaký telefon řidič užíval. V řadě případů tokové věrohodnosti výpovědi nebude dosaženo a jiné důkazy nebudou k dispozici. Kvůli důkazním obtížím však nelze rezignovat na podmínku naplnění důkazního standardu požadovaného pro postih za „trestní obvinění“ ve smyslu Úmluvy, neboť v opačném případě by byly mnohdy postihovány i osoby, jejichž vina nebyla patřičně prokázána. Něco takového je z ústavních hledisek zcela nepřijatelné.“

Žalobce dále k odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kdy se správní orgán vyjadřuje, že výpovědi strážníků seznal jako věrohodné rovněž z toho důvodu, že žalobce neuvedl během řízení „svoji verzi příběhu“, a které následně žalovaný potvrdil, uvádí, že žalobce jako obviněný nejenže nemusí uvádět „svoji verzi příběhu“ k tomu, aby správní orgány v trestním obvinění postupovaly tak, jak jim ukládá zákon, žalobce jako obviněný dokonce nemusí uvádět vůbec nic, a správní orgán I. stupně tento postoj obviněného v žádném případě nezbavuje povinnosti zjistit skutkový stav dle § 52 správního řádu.

Nad rámec výše uvedeného žalobce uvádí, že i v případě, že by svědecké výpovědi byly relevantní jako podklad pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tyto v žádném případě neprokazují, že by žalobce skutečně spáchal přestupek, ze kterého byl obviněn. Svědci totiž vypovídali o zcela jiném místě (ul. Dlouhá), než jaké je uvedeno ve znění obvinění, a poté ve výroku rozhodnutí (nám. Svobody).

K tomu žalobce uvádí též ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kde je mj. uvedeno, že „Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání ...“. Z výše uvedeného je zcela zřejmé patrné, že tato skutečnost zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.

Navrhoval proto, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze 17.3.2014, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně, MěÚ Vizovice ze dne 17.1.2014 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření žalovaný uvedl, že při posouzení odvolání podaného žalobcem se opíral o správní spis zpracovaný MěÚ Vizovice (dále jen „správní orgán“), který obsahuje všechny dokumenty, který každý takový spis standardně obsahovat má. V průběhu řízení žalobce žádné námitky ani tvrzení neuplatnil, i když k němu byl řádně předvolán. Žalovaný nemohl vzít v potaz ani případné námitky uplatněné v odvolání, neboť žalobce ve svém odvolání žádné konkrétní odvolací důvody nevznášel, a to ani na písemnou výzvu správního orgánu.

Dále uvedl, že s obsahem žaloby nesouhlasí, a to z toho důvodu, neboť má za to, že jeho rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s ust. § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Názor žalovaného je tedy takový, že zde není dán žádný důvod k tomu, aby soud jeho rozhodnutí zrušil.

Podstata věci spočívá v tom, že dne 14.10.2013 v 13:11 hod. v obci Slušovice na nám. Svobody, u tamního Městského úřadu, dohlížela hlídka z Obvodního oddělení Policie ČR Vizovice na bezpečnost a plynulost silničního provozu, kdy ze směru od ulice Školní ve směru ke kruhovému objezdu kolem hlídky projelo motorové vozidlo barva černá metalíza, jehož řidič za jízdy držel v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon. Hlídka se za vozidlem okamžitě vydala a ihned za kruhovým objezdem se snažila za pomoci nápisu STOP umístěného na služebním dopravním prostředku vozidlo zastavit, kdy na pokyn k zastavení zareagoval řidič vozidla až pod obcí Veselá na silnici č. II/491 u tamní autobusové zastávky. V řidiči byl zjištěn žalobce S. S., který tímto jednáním porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), které normuje, že řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Žalobce se tak dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. zákona o silničním provozu. Nicméně žalobce s přestupkem nesouhlasil a odmítl ho vyřídit na místě v blokovém řízení. Proto byla celá věc postoupena správnímu orgánu k projednání ve správním řízení. Toto správní řízení na I. stupni proběhlo a vyústilo ve vydání rozhodnutí č.j. MUVIZ 1362/2014, kterým byl žalobce uznán vinným předmětným přestupkem. Proti rozhodnutí o přestupku se žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odvolal, kdy žalovaný toto odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

K námitce žalobce uvedené v žalobě žalovaný uvedl. Žalobce nejprve žalobce vyslovuje názor, že skutečný stav věci nebyl dostatečně zjištěn, a poté se mnohmluvně věnuje popisu toho, jak katastrofálně špatně správní orgán výslechy svědků vedl, jak je správně měl vést, jak moc jsou výpovědi svědků nevěrohodné, jaké množství rozporů obsahují, apod. Žalovaný k tomu uvádí, že podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny,

ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. V tomto případě přestupkové jednání žalobce (držení telefonního přístroje za jízdy při řízení vozidla) je vnímatelné lidským smyslem (zrakem), a nebylo zadokumentováno např. pomocí nějakého technického prostředku (videokamery). Správní orgán tedy provedl důkazy svědeckými výpověďmi zasahujících policistů. Oba policisté podrobně popsali, co vnímali svými smysly (zrakem), kde měli své pozorovací stanoviště, na jakou vzdálenost událost pozorovali, jak rychle jelo vozidlo žalobce, jakým směrem jelo, v jaké ruce žalobce telefon držel, jak zhruba telefon vypadal, jaká byla viditelnost, přes jaká skla vozidla byla událost sledována, atd. Žalovaný má za to, že oba svědkové událost popsali do té míry detailně a hodnověrně, že o pravdivosti a věrohodnosti jejich svědectví nebylo třeba mít jakékoliv pochybnosti, a nebylo nutno jim v rámci jejich výslechů klást žádné doplňující otázky. Žádné rozpory ve výpovědích, které by byly takového rázu, že by tyto výpovědi činily nevěrohodnými, v nich žalovaný nenalezl. Rovněž zasahující policisté nepodrobili žalobce při silniční kontrole žádné „šikanózní“ prohlídce, takže ani z tohoto úhlu pohledu viděno nelze pravdivost a věrohodnost jejich tvrzení jakkoliv zpochybnit, kdy tito si plnili pouze své služební povinnosti. To, že byl telefon žalobce dotkový, žádný z policistů netvrdil na 100%, kdy pouze jeden policista uvedl, že byl „asi“ dotkový (oba policisté se shodli v tom, že se jednalo o telefon moderní). Policista si proto nic nevymyslel. I když se tedy žalobce k ústnímu jednání nedostavil a nepředložil správnímu orgánu svoji verzi příběhu, tak dle mínění žalovaného v souladu s ustanovením § 50 odst. 3 správního řádu i bez návrhu zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu měla být povinnost uložena a v souladu s ust. § 52 správního řádu provedl důkazy, které byly ke zjištění stavu věci potřebné.

Pokud jde o místo, kde byl přestupek spáchán, kdy svědkové měli dle tvrzení žalobce vypovídat o zcela jiném místě (ulice Dlouhá), kdežto ve sdělení obvinění a ve výroku rozhodnutí je uvedeno náměstí Svobody, žalovaný k tomu uvádí, že místo spáchání přestupku je ve výroku rozhodnutí jako náměstí Svobody označeno naprosto správně. Stanoviště policejní hlídky bylo mezi budovou Městského úřadu Slušovice a budovou mateřské školky, přičemž se jedná přesně o místo, kde náměstí Svobody plynule přechází v ulici Dlouhá. Jestliže jel žalobce směrem od ulice Školní ke kruhovému objezdu ve Slušovicích, tak jel po náměstí Svobody, projel zde kolem policejní hlídky, kde byl spatřen při svém přestupku, a pokračoval dál v jízdě po ulici Dlouhá. Policisté tedy místo spáchání přestupku lokalizovali naprosto přesně a nezaměnitelně, a i správní orgán ho ve výroku rozhodnutí označil, vzhledem k charakteru přestupku, rovněž přesně (viz též situační plánec místa přestupku). Výrok rozhodnutí je tedy v souladu s ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a žalovaný se tudíž nedomnívá, že by zde byl důvod pro tvrzení nepřezkoumatelnosti, nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů. Žalovaný má za to, že žalobce žalobu nepodal proto, že byl skutečně přesvědčen o tom, že se ničeho nedopustil, nebo že by byl rozhodnutím žalovaného nějakým způsobem zkrácen na svých právech, ale že ji podal pouze proto, že to prostě a jednoduše možné je. To, že řidič přistižený policistou při spáchání přestupku danou událost popisuje odlišně než policista, není nic neobvyklého, a dle mínění žalovaného je to dáno jednak nechutí řidiče platit pokutu, dále je to dáno obavou řidiče z připsání příslušného počtu „trestných“ bodů, a rovněž je to dáno všeobecným morálním úpadkem společnosti, a který se možná více než kdekoliv jinde projevil na našich silnicích. Je celkem běžné, že v dnešní rozvolněné době některým řidičům nečiní žádné zvláštní obtíže „občas“ porušit nějaké to ustanovení zákona o silničním provozu, ale již jim činí naprosto

zásadní potíže ono porušení pravidel čestně uznat a nést si za toto i patřičnou zodpovědnost. Telefonování mobilním telefonem (resp. držení mobilního telefonu v ruce) při řízení vozidla je v současné době naprosto běžným a normálním jevem mezi řidiči, a ti si již absolutně vůbec nic nedělají z toho, že toto jednání je v rozporu se zákonem, a že jim za něj hrozí nejen peněžitá pokuta, ale i připsání dvou „trestných“ bodů.

Z připojených správních spisů bylo zjištěno, že dne 14.10.2013 sepsal policista Obvodního oddělení Policie Vizovice pprap. P. P. úřední záznam, v němž uvedeno, že tohoto dne v 13:11 hod. na nám. Svobody, Slušovice, u zdejšího městského úřadu dohlížela hlídka OO PČR Vizovice ve složení pprap. P. a pprap. P. na BESIP, kdy ze směru od ul. Školní na zdejší kruhový objezd kolem hlídky projelo vozidlo, barva černá metalíza, jehož řidič za jízdy držel v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon. Hlídka se za vozidlem okamžitě vydala a ihned na kruhovém objezdu se snažila vozidlo za pomoci nápisu STOP umístěného na služebním dopravním prostředku zastavit, na pokyn k zastavení zareagoval řidič vozidla až pod obcí Veselá na silnici č. II/491 u autobusové zastávky. Řidič byl vyzván k předložení dokladů předepsaných k řízení a provozu vozidla, což učinil a v řidiči byl ztotožněn žalobce. Řidiči byl sdělen důvod zastavení, a to tedy, že na nám. Svobody, Slušovice jako řidič motorového vozidla držel na jízdy v ruce mobilní telefon. Řidič s přestupkem nesouhlasil, a ani s jeho vyřízením na místě v blokovém řízení uložením blokové pokuty ve výši 500 Kč. Na místě bylo tedy sepsáno oznámení přestupku, do kterého se jmenovaný odmítl písemně vyjádřit a podepsat jej. Bylo mu řečeno, že oznámení bude zasláno na MěÚ Vizovice k projednání. Při silniční kontrole byla provedena fotodokumentace pravé části uvedeného vozidla jako důkazní prostředek, že byl řidič při zadržení mobilního telefonu za jízdy hlídkou zřetelně viděn.

Dne 16.10.2013 oznámil MěÚ Vizovice žalobci zahájení řízení a předvolání obviněného v jeho přestupkové věci, kdy přestupkové jednání bylo popsáno a bylo uvedeno, že k němu mělo dojít v obci Slušovice na nám. Svobody před MěÚ ve směru jízdy ke kruhovému objezdu.

Oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci oznámeno ze strany pošty 18.10.2013 a 30.10.2013 byla zásilka vložena do schránky.

Jednání bylo nařízeno na 13.11.2013 ve 13:00 hod.

13.11.2013 byl MěÚ Vizovice na podatelnu doručen přípis Ing. M. J., který se označoval za zmocněnce žalobce, neboť připojil plnou moc z 6.11.2013, která však nebyla zmocnitelem, S. S. podepsána a omlouval se s ohledem na zdravotní problém s tím, že se nemůže k jednání dostavit a předložil kopii rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti datované dnem 11.11.2013.

13.11.2013 se konalo ústní jednání o přestupku na MěÚ Vizovice, nedostavil se k němu žalobce, neomluvil se. U tohoto jednání byly shrnuty výsledky dosavadního šetření a byl proveden důkaz přečtením jednotlivých listů přestupkového spisu Policie ČR, Obvodní oddělení Vizovice č.j. KRPZ-109570/PŘ-2013-150518 ze dne 14.10.2013, který obsahuje oznámení přestupku, úřední záznam PČR – OOP Vizovice ze dne 14.10.2013, foto vozidla

..... i s řidičem a výpis z evidenční karty řidiče, z něhož je patrné, že obviněný zde má pět záznamů a stav jeho bodového hodnocení řidiče je dva body.

13.11.2013 MěÚ Vizovice vydal usnesení, které bylo zasláno obviněnému z přestupku, v němž mu byla určena lhůta 7 dnů od okamžiku doručení usnesení, a to k doplnění plné moci k zastoupení podané 12.11.2013, kdy výše jmenovaný plnou moc k zastupování doplní o podpis zmocnitele.

Plná moc doplněná o podpis zmocnitele byla doručena MěÚ Vizovice 15.11.2013.

20.11.2013 byl zmocněnec žalobce předvolán k ústnímu projednání přestupku na 12.12.2013, když předvolání osobně převzal 29.11.2013.

K uvedenému jednání na den 12.12.2013 byli předvoláni i svědkové – policisté, a to ppap. P. P. a prap. M. P. 12.12.2013 bylo započato jednání v 8:10 hod., kdy zmocněnec žalobce se k jednání nedostavil.

Pokud jde o svědka P. P., ten u uvedeného jednání, po poučení dle § 55 správního řádu k věci uvedl:

Dne 14.10.2013 v 13.11 hod. jsem byl Slušovicích společně s kolegou Bc. P. Prováděli jsme dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. Oba jsme seděli ve služebním vozidle, já jsem seděl na sedadle řidiče. Vozidlo jsme měli zaparkované na parkovišti mezi MěÚ Slušovice a mateřskou školkou, asi 3m od ulice Dlouhé, přičemž místo jsem vyznačil na mapě, která je součástí správního spisu s podpisy M. P. a P. P., kdy je zaznačeno, kde stálo služební vozidlo a vozidlo přestupce.

Svědék uvedl, že v uvedenou dobu v úseku dlouhém asi 10m pozoroval přijíždějící vozidlo po ulici Dlouhé, které jelo ve směru ke kruhovému objezdu. Jednalo se o vozidlo černé barvy, tov. zn., kdy čelní skla a skla v předních dveřích nebyla zatmavena. Zcela jasně pozoroval, že řidič tohoto vozidla držel v pravé ruce u pravého ucha černý mobilní telefon, moderního typu, větší, asi dotykový. Uvedený den bylo jasné počasí a ve výhledu na uvedené vozidlo mu nic nebránilo. Po tomto zjištění s kolegou za vozidlem vyjeli a po projetí kruhového objezdu jelo toto vozidlo ve směru na Lípu, kdy oni uvedli v činnost nápis STOP na služebním vozidle, kdy řidič zastavil až před křižovatkou na Veselou u autobusové zastávky. Řidiče svědek vyzval k předložení dokladů, na základě kterých bylo zjištěno, že se jedná o S. S. Tento s přestupkem nesouhlasil, a proto svědek vypsál oznámení o přestupku a tento mu předložil k vyjádření. Jmenovaný oznámení odmítl podepsat i vyjádřit se do něj. Kolega P. byl po celou dobu řešení přestupku vedle svědka. Řidič byl ve vozidle sám. Na místě ještě byla provedena fotodokumentace vozidla BMW se zaměřením na průhlednost čelního skla a skel v předních dveřích, z které je patrné, že do vozidla bylo dobře vidět.

Pod touto výpovědí je podpis referenta z odboru přestupkového a správního a popis svědka.

Svědék prap. P. uvedl, že 14.10.2013 v 13:11 hod. byl ve službě s kolegou P. Měli zaparkované vozidlo na parkovišti u MěÚ Slušovice (odkázal na místo vyznačené na mapě). Toho dne bylo jasno. V uvedenou dobu jelo ve směru od ulice Školní ke kruhovému objezdu vozidlo, barvy černé, ve vozidle byl jen řidič. Svědek viděl, že řidič drží v pravé ruce u pravého ucha černý mobilní telefon, moderního typu. Vozidlo jeho rychlostí do 50 km/hod. Služební vozidlo bylo zaparkováno na parkovišti mezi MěÚ a mateřskou školou, a to kolmo k ulici Dlouhá, přibližně 3m od kraje uvedené komunikace. Přes čelní sklo služebního vozidla a nejdříve přes čelní sklo vozidla a následně přes čelní sklo služebního vozidla a přes sklo v pravých předních dveřích vozidla svědek pozoroval, jak řidič drží v pravé ruce u pravého ucha výše popsany mobilní telefon. Čelní sklo ani sklo v pravých předních dveřích vozidla nebylo ztmaveno. Svědek v době pozorování přestupku seděl na služebním vozidle na sedadle spolujezdce. Po zjištění přestupku s kolegou vyjeli za vozidlem a za kruhovým objezdem uvedli v činnost nápis STOP na služebním vozidle, kdy řidič vozidla zareagoval až na autobusové zastávce pod obcí Veselá. Zde přestupek řešil kolega P. Řidiči bylo vysvětleno, jakého přestupku se dopustil. Tento s přestupkem nesouhlasil. Kolega P. vypsál oznámení o přestupku, které odmítl řidič podepsat a vyjádřit se. Na místě byla provedena fotodokumentace vozidla BMW, a to z bočního pohledu, kdy je patrné, že do vozidla je velmi dobře vidět.

17.1.2014 vydal MěÚ Vizovice pod č.j. MUVIZ 1362/2014 rozhodnutí, kdy rozhodl tak, že žalobce je vinen přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že dne 14.10.2013 v 13.11 hod. v obci Slušovice na nám. Svobody před MěÚ ve směru jízdy ke kruhovému objezdu, při řízení motorového vozidla tov. značky držel v pravé ruce u pravého ucha černý telefonní přístroj. Uvedeným jednáním porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a byla mu uložena dle § 11 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 2.000 Kč a dále byl zavázán dle § 79 odst. 1 přestupkového zákona k náhradě nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Do tohoto rozhodnutí žalobce prostřednictvím svého zmocněnce podal odvolání doručené MěÚ Vizovice 11.2.2014, v němž bylo uvedeno:

Tímto se odvolávám proti rozhodnutí, které bylo ve věci shora uvedené spisové značky vydáno. Žádám správní orgán, aby mi vyhotovil kompletní kopii spisové dokumentace a zpravil mne o tom, kdy se mohu dostavit tuto si převzít, aniž bych musel čekat, než např. skončí jiné ústní jednání vedené stejnou úřední osobou, nebo aby nedošlo k takové situaci, že oprávněná úřední osoba ve věci nebude na pracovišti přítomna a jiná úřední osoba nebude mít ke spisové dokumentaci přístup. Vzhledem k žádosti o poskytnutí kopie spisové dokumentace též žádám o stanovení přiměřené lhůty k doplnění odvolání, která počne běžet dnem převzetí kopie spisové dokumentace.

Usnesením ze dne 21.2.2000 byla žalobci prostřednictvím jeho zmocněnce určeno, aby do 5 dnů od doručení usnesení odvolání doplnil o náležitosti uvedené v ust. § 37 odst. 2 ve spojení s ust. § 82 odst. 2 správního řádu a doručil jej správnímu orgánu (odbor přestupkový a správní MěÚ Vizovice).

Toto usnesení žalobce osobně převzal 5.3.2014.

13.3.2013 předával MěÚ Vizovice spis se stanoviskem odvolacímu orgánu, tj. Krajskému úřadu Zlínského kraje.

17.3.2014 vydal tento orgán pod č.j. KUZL-16160/2014 rozhodnutí, kdy ve výroku uvedl, že v souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání žalobce zamítá a rozhodnutí správního orgánu ze dne 17.1.2014, sp. zn. D-181/19094/13-OPS/KJ, č.j. MUVIZ 1362/2014, se potvrzuje. V odůvodnění rozhodnutí mimo jiné žalovaný uvedl, že správním orgánem byl ve smyslu ust. § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a že si zatím účelem opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Odvolací správní orgán má za to, že správní orgán v souladu s ust. § 52 správního řádu provedl důkazy, které byly potřebné k zjištění stavu věci, zejména tedy důkazy přestupkovým spisem, výsledkem svědků – zasahujících policistů prap. Br. M. P. a pprap. P. P., a projednáním věci v nepřítomnosti obviněného. Důkaz svědeckou výpovědí ve smyslu ust. § 55 správního řádu je zcela legální způsob, kterým lze prokázat skutečný stav věci, neboť jak vyplývá z ust. § 51 odst. 1 správního řádu, k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména listiny, ohledání, **svědeckou výpověď** a znalecký posudek. Správní spis obsahuje veškeré nezbytné a potřebné dokumenty, ze kterých je zřejmý průběh dané události. Skutečnosti týkající se jednání obviněného jsou tedy dostatečně zdokumentovány. Zavinění na projednávaném přestupku bylo jasně prokázáno a skutková zjištění jsou taková, že není pochybností o průběhu přestupku. Skutečnosti obsažené v přestupkovém spise neobsahují žádné rozpory, takže z nich mohl správní orgán vycházet. Odvolací správní orgán má za to, že správní orgán v souladu s ust. § 50 odst. 4 správního řádu hodnotil podklady a důkazy podle své úvahy, a že přitom přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a že se s veškerými okolnostmi a podstatnými skutečnostmi ohledně přestupku žalobce ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem vypořádal. Odvolací správní orgán se tak zcela ztotožňuje se závěry, které správní orgán v předmětné věci učinil.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2. V daném případě má soud za to, že stav věci byl skutečně zjištěn tak, že o něm žádné důvodné pochybnosti nejsou.

Tento názor zaujal krajský soud na základě připojeného správního spisu, jehož součástí je i spis policie, kdy skutkový stav, tedy to, který den, v kterém místě, a jakého přestupkového jednání se žalobce dopustil, je jednoznačně prokázáno listinnými důkazy založenými v policejním spise a zejména zcela jednoznačně také vyplývá z výpovědi svědků, kteří přestupkové jednání žalobce zjistili, zjistil ho tak, že ho přímo pozorovali svými smysly, tedy přestupkové jednání viděli, když takto svědkové vypovídali po řádném poučení dle § 55

odst. 1 správního řádu, dle něhož, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako svědek, musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet.

Soud zde uvádí, že naprosto z ničeho nevyplývá, že svědecká výpověď svědků by byla opsána z úředního záznamu, výpověď svědků soud nezpochybňuje, neboť soud již uvedl, že tito vypovídali po řádném poučení, přičemž soud zde uvádí, že je jednoznačně dáno, že svědci neměli na výsledku přestupkového jednání žalobce naprosto žádný zájem, z ničeho nevyplývá, že policisté by byli vůči žalobci nějakým způsobem zaujati, že by se k němu chovali šikanózním způsobem, že by ho vůbec znali.

Soud zde uvádí, že i místo a čas, kdy mělo dojít ke spáchání přestupkového jednání je řádně označeno a z ničeho nevyplývá, že by policisté měli spatřit žalobce při držení mobilního telefonu v pravé ruce u pravého ucha při řízení vozidla na jiném místě, než je uvedeno v oznámení o zahájení přestupkového řízení nebo ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Bylo přesně popsáno, kde služební vozidlo při pozorování žalobce, kdy bylo zjištěno jeho přestupkové jednání, stálo, a kde, a v jaké vzdálenosti od nich projíždělo vozidlo žalobce, a kterým směrem, s tím, že vozidlo nemělo zatmavená skla, že byl jasný den a dobrá viditelnost.

Není tedy důvodu zpochybňovat výpověď policistů, kteří pouze, jak soud uvedl, plnili své služební povinnosti a neměli na výsledku přestupkového jednání žalobce žádný zájem.

Na tomto místě soud chce však zdůraznit, že žalobce po celou dobu přestupkového jednání, včetně jeho zmocněnce, zůstali naprosto pasivní, žalobce ani jeho zmocněnec se nařízeného ústního jednání 12.12.2013 bez omluvy nezúčastnili, do spisu neuvedli žádný jiný popis skutkového děje, který by vyvracel tvrzení policistů a také v odvolání, přes řádné poučení o doplnění odvolání ve stanovené lhůtě, žádným způsobem nebylo ze strany žalobce ani jeho zmocněnce reagováno.

Soud konstatuje, že otázky dokazování ve správním řízení (řízení o přestupku) jsou upraveny ve správním řádu. V § 3 je uvedeno, že správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ust. § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu. Obecně je vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu svých námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může ex post podaná obrana jevit dle kontextu věci i jako účelová. V každém případě však platí, že obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání; přičemž omezení v § 82 odst. 4 správního řízení na řízení o přestupku nedopadá (viz rozsudek č.j. 1As 96/2008-115). Právo obviněného

na obhajobu (§ 73 odst. 2 zákona o přestupcích tedy pojmově vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení). Správní orgány se musí vždy vypořádat se všemi tvrzenými a důkazními návrhy obviněného z přestupku a pro materiální zjištění skutkového stavu podstatné důkazní návrhy je třeba v přestupkovém řízení provést.

V rozsudku ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-43, Nejvyšší správní soud uvedl, že jakkoliv je správní soudnictví podrobena principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Tyto závěry jsou podle názoru zdejšího soudu plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc.

Jak soud již uvedl, žalobce zůstal v průběhu celého správního řízení zcela pasivní, a takto pasivní byl i jeho zmocněnec. Žalobce sice podal prostřednictvím svého zmocněnce odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, toto však nebylo odůvodněno ani doplněno, a to ani poté, co byl správním orgánem vyzván k jeho doplnění. Žalobce mohl veškeré své námitky, které nyní předkládá v žalobě, uplatnit již v řízení o odvolání, což však v důsledku své pasivity, resp. pasivity svého zmocněnce neučinil.

Jelikož žalobce i jeho zmocněnec zůstali v řízení nečinní, žalovaný v rámci odvolací řízení přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rámci revizního principu (§ 89 odst. 2 správního řádu) a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy (srov. rozsudek ze dne 13.2.2008, č.j. 2As 56/2007-71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č.j. 2As 215/2014-43, od jehož závěrů nemá zdejší soud důvod se jakkoliv odchýlovat, odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém) řízení platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. V případě je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoliv právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy.

V nyní projednávané věci žalovaný usoudil, že správní orgán I. stupně opatřil dostatek důkazů o tom, že žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku, který mu byl kladen za vinu. Vycházel přitom z podkladů z policejního spisu, které soud v odůvodnění citoval.

Soud na základě zhodnocení správního spisu dospěl ve shodě s právními orgány k závěru, že skutkový stav byl zjištěn tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání popsaného přestupku. Soud má stejně jako správní orgán zato, že spáchání přestupku bylo žalobci prokázáno.

S ohledem na shora uvedený právní názor, že úkolem správního soudnictví není suplovat řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení, nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, resp. provedené dokazování, které bylo účelově uplatněno až v řízení před tímto soudem. Pokud se žalobce domníval, že správní orgány v tomto ohledu jakkoliv pochybily, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Jelikož však nyní namítané skutečnosti nebyly ve správním řízení žádným způsobem rozporovány a nevyvolávaly tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se těmito otázkami nijak blíže zabývat, a to ani v řízení v I. stupni, ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě žalobce v průběhu celého správního řízení však nelze námitky žalobce v řízení před soudem projednat, jelikož nebyly uplatněny v průběhu správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-43 nebo obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2015, č.j. 9As 291/2014-39).

Z uvedených důvodů rozhodl soud tak, že žalobu žalobce ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, a pokud jde o žalovaného, tomu žádné náklady kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. července 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně